

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-**central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת-**insertion of an earlier segment**
O מעשה-story

■ **challenge-קושיא**
 ^ **question-שאלה**
 ! **answer-תירוץ**
 ■ **proof-ראייה**

מקרא-key:

עבודה זרה-השוכר את הפועל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
השוכר את הפועל לעשות עמו בין נסך - שכרו אסור.												■	מ.סב.
שכרו לעשות עמו מלאכה אחרת, אע"פ שאמר לו העבר לי חבית של יין נסך ממקום למקום - שכרו מותר.												■	מ.סב.
השוכר את החמור להביא עליה יין נסך - שכרה אסור.												■	מ.סב.
שכרה לישב עליה, אע"פ שהניח עובד כוכבים לגינו עליה - שכרה מותר.												■	מ.סב.
מ"ט שכרו אסור?												^	מ.סב.
אילימא הואיל ויין נסך אסור בהנאה, שכרו נמי אסור												!	מ.סב.
הרי ערלה וכלאי הכרם דאסורין בהנאה												ז	מ.סב.
מכרן וקידש בדמיהן - מקודשת	ותנן:											■	מ.סב.
אלא, הואיל ותופס את דמיו כעבודת כוכבים.												!	מ.סב.
והרי שביעית דתופס' את דמיה												ז	מ.סב.
האומר לפועל הילך דינר זה, לקוט לי בו ירק היום - שכרו אסור, לקוט לי ירק היום - שכרו מותר	ותנן:											■	מ.סב.
קנס הוא שקנסו חכמים בחמרין ובין נסך.	רבי אבהו א"ר יוחנן:											!	מ.סב.
יין נסך												■	מ.סב.
הא דאמרן.												■	מ.סב.
חמרין מאי היא?												^	מ.סב.
החמרין שהיו עושין מלאכה בפירות שביעית - שכרן שביעית	דתניא:											!	מ.סב.
מאי שכרן שביעית?												^	מ.סב.
אילימא דיהבינן להו שכר מפירות שביעית												!	מ.סב.
נמצא זה פורע חובו מפירות שביעית, והתורה אמרה: (ויקרא כה) לאכלה - ולא לסחורה												ז	מ.סב.
ואלא דקדוש שכרן בקדושת שביעית												!	מ.סב.
ומי קדוש?												ז	מ.סב.
האומר לפועל הילך דינר זה ולקוט לי ירק היום - שכרו מותר, לקוט לי ירק בו היום - שכרו אסור	והתניא:											■	מ.סב.
לעולם ויהינן ליה שכר מפירות שביעית, ודקא קשיא לך לאכלה - ולא לסחורה דיהביה ניהליה בצד היתר	אביי:											!	מ.סב.
לא יאמר אדם לחבירו העלה לי פירות הללו לירושלים לחלק, אבל אומר לו העלם לאוכלם ולשתותם בירושלים, ונותנין זה לזה מתנה של חנם.	כדתנן:											!	מ.סב.
לעולם דקדוש בקדושת שביעית, ודקא קשיא לך פועל פועל דלא נפיש אגריה - לא קנסוהו רבנן, חמרין דנפיש אגרייהו - קנסו רבנן בהו.	רבא:											!	מ.סב.
ומתני?												ז	מ.סב.
חומרא דיין נסך שאני.												!	מ.סב.
שכרו לסתם יינן, מהו? מי אמרי? כיון דאיסורא חמור כדיון נסך, שכרו נמי אסור, או דלמא הואיל וטומאתו קיל, אף שכרו נמי קיל?	איבעיא להו:											^	מ.סב.
דהווא גברא דאגר ארביה לסתם יינן, יהבו ליה חיטי באגרא, אתא לקמיה דרב חסדא	תא שמע:											!	מ.סב.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
Oמעשה-story

■ **קושיא-challenge**
 ^ **שאלה-question**
 ! **תירוץ-answer**
 ■ **ראייה-proof**

מקרא-key:

עבודה זרה-השוכר את הפועל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
זיל קלינהו וקברינהו בי קברי	א"ל: [רב חסדא]											⊠	ב:30
ולימא ליה: בדרינהו				ז									ב:30
אתו בהו לידי תקלה.				!									ב:30
וליקלינהו וליבדרינהו				ז								⊠	ב:30
דלמא מזבלי בהו.				!								⊠	ב:30
ולקברינהו בעינייהו				ז								⊠	ב:30
אחד אבן שנסקל בה, ואחד עץ שנתלה עליו, ואחד סייף שנהרג בו, ואחד סודר שנחנק בו - כולם נקברים עמו	מי לא תנן:			ז								⊠	ב:30
התם דקא קברי בבי דינא, מוכחא מילתא דהרוגי בית דין נינהו, הכא לא מוכחא מילתא, אימר אינש גנב ואייתי קברא הכא.				!								⊠	ב:30
דבי רבי ינאי יזפי פירי שביעית מעניים ופרעו להו בשמינית, אתו אמרו ליה לרבי יוחנן	[דבי רבי ינאי]											⊠	ב:30
יאות הן עבדין וכנגדן באתנן - מותר	אמר להו: [רבי יוחנן]											⊠	ב:30
נתן לה ולא בא עליה, בא עליה ולא נתן לה - אתננה מותר	דתניא:											⊠	ב:30
נתן לה ולא בא עליה, פשיטא, כיון דלא בא עליה, מתנה בעלמא הוא דיהיב לה								ז					ב:30
ותו, בא עליה ולא נתן לה, הא לא יהיב לה ולא מידי, וכיון דלא נתן לה מאי אתננה מותר?								ז					ב:30
אלא הכי קאמר: נתן לה ואחר כך בא עליה, או בא - עליה ואחר כך נתן לה - אתננה מותר.												⊠	ב:30
נתן לה ואחר כך בא עליה, לכי בא עליה ליחול עלה איסור אתנן למפרע								ז				⊠	ב:30
כשקדמה והקריבתו.	רבי אלעזר:							!				⊠	ב:30
ה"ד?								^					ב:30
אי דאמר לה, קני ליה מעכשיו								!					ב:30
פשיטא דשרי, דהא ליתיה בשעת ביאה, ומתנה בעלמא הוא דיהיב לה								ז					ב:30
ואי דלא אמר לה קני ליה מעכשיו								!					ב:30
היכי מצי מקרבה? (ויקרא כז) ואיש כי יקדיש את ביתו קדש אמר רחמנא, מה ביתו ברשותו, אף כל ברשותו								ז					ב:30
אלא, דאמר לה: להוי גביך עד שעת ביאה, ואי מיצטריך ליה קני מעכשיו.								!				⊠	ב:30
קדמה והקדישתו, מהו? כיון דאמר מר: אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט, כמאן דאקריבתיה דמי, או דלמא השתא מיהא הא קאי ואיתיה בעיניה?	בעי רב הושעיא:							^				⊠	ב:30
ותפשוט מדרכי אלעזר								ז				⊠	ב:30
שקדמה והקריבתו	דא"ר אלעזר:							ז					ב:30
דוקא הקריבתו, אבל הקדישתו לא								ז					ב:30
דרבי אלעזר גופיה קא מיבעיא ליה מאי? מיפשט פשיטא ליה לרבי אלעזר דהקריבתו דוקא, אבל הקדישתו לא, דהא איתיה בשעת ביאה, או דלמא הקריבתו פשיטא ליה, והקדישתו מספקא ליה?								!				⊠	ב:30
תיקו.												⊠	ב:30

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

עבודה זרה-השוכר את הפועל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בא עליה ואחר כך נתן לה - אתננה מותר.												◊
בא עליה ואחר כך נתן לה, אפילו מכאן עד שלש שנים - אתננה אסור	ורמינה:											◊
לא קשיא: הא דאמר התבעלי לי בטלה זה, הא דאמר לה התבעלי בטלה סתם.	רב נחמן בר יצחק אמר רב חסדא:											◊
וכי אמר לה בטלה זה מאי הוי? הא מחסר משיכה												◊
בזונה עובדת כוכבים, דלא קניא במשיכה.												◊
ואיבעית אימא: לעולם בזונה ישראלית, וכגון דקאי בחצירה.												◊
אי דקאי בחצירה, בא עליה ואח"כ נתן לה, הא קניא לה												◊
לא צריכא, דשויה ניהלה אפותיקי, דאמר לה: אי מיתניא ליך זוזי מכאן עד יום פלוני - מוטב, ואי לא - שקליה באתנניך.												◊
אומר אדם לחמריו ולפועליו: לכו ואכלו בדינר זה, צאו ושתו בדינר זה, ואינו חושש לא משום שביעית ולא משום מעשר ולא משום יין נסך, ואם אמר להם: צאו ואכלו ואני פורע, צאו ושתו ואני פורע, חושש משום שביעית ומשום מעשר ומשום יין נסך	מתיב רב ששת:											◊
אלמא כי קא פרע - דמי איסור קא פרע												◊
הכא נמי כי קא פרע - דמי איסורא קא פרע												◊
בחנוני המקיפו, דמשתעבד ליה, דכיון דאורחיה לאקופי - קני ליה דינר גביה.	תרגמה רב חסדא:											◊
אבל חנוני שאין מקיפו מאי? מותר, אי הכי, אדתני: צאו ואכלו בדינר זה, צאו ושתו בדינר זה, ליפלוג וליתני בדידה: במה דברים אמורים - בחנוני המקיפו דמשתעבד ליה, אבל חנוני שאין מקיפו - מותר												◊
ועוד, חנוני שאין מקיפו מי לא משתעבד?												◊
האומר לחבירו תן מנה לפלוני ויקנו כל נכסאי לך - קנה מדין ערב	והאמר רבא:											◊
לא שניא מקיפו ולא שניא שאין מקיפו, אע"ג דמשתעבד ליה, כיון דלא מייחד שיעבודיה לא מיתסר.	אלא אמר רבא:											◊
אלא הכא אמאי חושש משום שביעית? הא לא מייחד שיעבודיה הכא												◊
כגון שהקדים לו דינר.	רב פפא:											◊
אמריה לשמעטא קמיה דרב זביד מנהרדעא	רב כהנא:											◊
אי הכי, אדתני צאו ואכלו, צאו ושתו, ואני פורע, צאו ואכלו, צאו ושתו, ואני מחשב מיבעי ליה	א"ל: [רב זביד]											◊
תני: צאו ואני מחשב.	א"ל: [רב כהנא]											◊
כגון שנשל ונתן ביד.	רב אשי:											◊
אי הכי, אדתני צאו ואכלו, צאו ושתו, טלו ואכלו, טלו ושתו מיבעי ליה	רב יימר לרב אשי:											◊
תני: טלו ואכלו, טלו ושתו.	א"ל: [רב אשי]											◊
שכרו לשבור ביין נסך, מהו? מי אמרינן: כיון דרוצה בקיומו אסור, או דלמא כל למעוטי תיפלה שפיר דמי?	יתיב רב נחמן ועולא ואבימי בר פפי ויתיב רבי											◊
ישבור ותבא עליו ברכה.	רב נחמן:											◊
לימא מסייע ליה:												◊
אין עודרין עם העובד כוכבים בכלאים, אבל עוקרין עמו, כדי למעוטי את התיפלה	[תניא]											◊

מימרא-statement **■**
 קושיא-challenge **⚡**
 שאלה-question **^**
 תירוץ-answer **!**
 ראיה-proof **■**

חולקים-disputants **◆**
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review **◇**
 מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment **<**
 מעשה-story **O**

מקרא-key:

עבודה זרה-השוכר את הפועל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
סברוה, הא מני? ר' עקיבא היא												סד.
המקיים בכלאים - לוקה	דאמר: [רבי עקיבא]											סד.
המנכס והמחפה בכלאים - לוקה	דתניא: [רבנן]											סד.
אף המקיים	רבי עקיבא:											סד.
מ"ט דר"ע?												סד.
אמר קרא: שדך לא תזרע כלאים, אין לי אלא זורע, מקיים מנין? ת"ל: לא כלאים	[רבי עקיבא]											סד.
ואילו למעוטי תיפלה שרין												סד.
לא, הא מני? רבנן היא.												סד.
אי רבנן, מאי איריא עוקרין? אפי' קיומי נמי שפיר דמי												סד.
הכא במאי עסקינן - כגון דקא עביד בחנם, ור' יהודה היא												סד.
ליתן להם מתנת חנם אסור.	דאמר: [רבי יהודה]											סד.
מדרבי יהודה נשמע לר"ע, לאו אמר ר' יהודה: אסור ליתן להם מתנת חנם, אבל למעוטי תיפלה שפיר דמי, לר"ע נמי, אע"ג דא"ר עקיבא: המקיים בכלאים - לוקה, למעוטי תיפלה שפיר דמי												סד.
ותו לא מיד.												סד.
דמי עבודת כוכבים ביד עובד כוכבים, מהו? מי תופסת דמיה ביד עובד כוכבים או לא?	הדור יתבי וקמבעיא להו:											סד.
מסתברא, דמי עבודת כוכבים ביד עובד כוכבים מותרין	אמר להו רב נחמן:											סד.
מדהנהו דאתו לקמיה דרבה בר אבוח												סד.
זילו זבינו כל מה דאית לכו ותו איתגיירו	אמר להו: [רבה בר אבוח]											סד.
מ"ט? משום דקסבר: דמי עבודת כוכבים ביד עובד כוכבים מותרין.	[רבה בר אבוח]											סד.
ודלמא שאני התם, דכיון דדעתיה לאיגיורי ודאי בטלה												סד.
אלא מהכא:												סד.
ישראל שהיה נושה בעובד כוכבים מנה, ומכר עבודת כוכבים והביא לו, יין נסך - והביא לו, מותר אבל אם אמר לו: המתן לי עד שאמכור עבודת כוכבים ואביא לך, יין נסך - ואביא לך, אסור.	[תניא]											סד.
מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?												סד.
סיפא, משום דהוה ליה כי רוצה בקיומו.	רב ששת:											סד.
וכי רוצה בקיומו כה"ג מי אסיר?												סד.
גר ועובד כוכבים שירשו אביהן עובד כוכבים, גר יכול לומר לו: טול אתה עבודת כוכבים ואני מעות, טול אתה יין נסך ואני פירות, אם משבאו לרשות הגר - אסור	והתנן:											סד.
מתני', בעבודת כוכבים המתחלקת לפי שבריה.	רבא בר עולא:											סד.
תינה עבודת כוכבים, יין נסך מאי איכא למימר?												סד.
בהרס הדרייני.												סד.
והלא רוצה בקיומו שלא יגנובו ושלא יאבדן												סד.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא- <u>key</u> :	

Talmud Navigator

עבודה זרה-השוכר את הפועל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	סד
ירושת הגר קאמרת? שאני ירושת הגר, דאקילו בה רבנן, גזירה שמא יחזור לקלקולו.	אלא א"ר פפא:												סד
בד"א - שירשו, אבל נשתתפו - אסור.	תניא נמי הכי:												סד
הדור יתבו וקמביעיא להו: גר תושב מהו שיבטל עבודת כוכבים? דפלה מבטיל, דלא פלה לא מבטיל, או דלמא כל דבר מיני' מבטיל, והאי בר מיניה הוא?													סד
מסתברא, דפלה מבטיל, דלא פלה לא מבטיל.	אמר להו רב נחמן:												סד
ישראל שמצא עבודת כוכבים בשוק, עד שלא באתה לידו - אומר לעובד כוכבים ומבטלה, משבאתה לידו - אינו אומר לעובד כוכבים ומבטלה, מפני שאמרו: עובד כוכבים מבטל עבודת כוכבים שלו ושל חברו מאי עובדה, ומאי שאינו עובדה?	מיתבי:												סד
אילימא אידי ואידי עובד כוכבים													סד
היינו שלו ושל חברין													סד
אלא לאו עובדה - עובד כוכבים, ומאי שאינו עובדה - גר תושב													סד
וש"מ: גר תושב נמי מבטל													סד
לא, לעולם אימא לך: אידי ואידי עובד כוכבים, ודקאמרת: היינו שלו ושל חברין רישא - זה וזה לפעור וזה וזה למרקוליס, סיפא - זה לפעור וזה למרקוליס.													סד
איזהו גר תושב? כל שקיבל עליו בפני ג' חברים שלא לעבוד עבודת כוכבים, דברי ר"מ	מיתבי: [רבי מאיר]												סד
כל שקיבל עליו שבע מצות שקבלו עליהם בני נח	הכמים:												סד
אלו לא באו לכלל גר תושב, אלא איזהו גר תושב? זה גר אוכל נבילות שקבל עליו לקיים כל מצות האמורות בתורה חוץ מאיסור נבילות	אחרים:												סד
מייחדין אצלו יין, ואין מפקדין אצלו יין ואפי' בעיר שרובה ישראל, אבל מייחדין אצלו יין ואפי' בעיר שרובה עובדי כוכבים													סד
שמנו כיינו.													סד
שמנו כיינו ס"ד? שמן מי קא הוי נסך?													סד
אלא יינו כשמנו.													סד
ולשאר כל דבר - הרי הוא כעובד כוכבים													סד
יינו יין נסך	רבן שמעון:												סד
מותר בשתיה	ואמרי לה:												סד
ולשאר כל דבריו הרי הוא כעובד כוכבים	קתני מיהא:												סד
למאי הלכתא? לאו דמבטל עבודת כוכבים כעובד כוכבים													סד
לא, ליתן רשות ולבטל רשות	רב נחמן בר יצחק:												סד
ישראל מומר, משמר שבתו בשוק - מבטל רשות, שאין משמר שבתו בשוק - אין מבטל רשות, מפני שאמרו: ישראל נתן רשות ומבטל רשות, ובעובד כוכבים - עד שישכור	וכדתניא:												סד
כיצד? אומר לו: רשותי קנויה לך, רשותי מבוטלת לך - קנה, ואין צריך לזכות.													סד
רב יהודה שדר ליה קורבנא לאבידרנא ביום אידם, אמר: ידענא ביה דלא פלה לעבודת כוכבים.	[רב יהודה]												סד
איזהו גר תושב? כל שקיבל עליו בפני ג' חברים שלא לעבוד עבודת כוכבים	א"ל רב יוסף, והתניא:												סה
כי תניא ההיא - להחיותו.													סה

<p>מזמרה-statement ? challenge-קשיא ^ question-שאלה ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>	<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

עבודה זרה-השוכר את הפועל	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא											
גר תושב שעברו עליו י"ב חדש ולא מל, הרי הוא כמין שבעובדי כוכבים	והאמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן:									■	◇
התם כגון שקיבל עליו למול ולא מל.										!	◇
רבא אמטי ליה קורבנא לבר שישך ביום אידם, אמר: ידענא ביה דלא פלח לעבודת כוכבים.	[רבא]									○	◇
אזל אשכחיה דיתבי עד צואריה בוורדא וקיימן זונות ערומות קמיה										○	◇
א"ל: אית לכו כה"ג לעלמא דאתי?										○	
א"ל: דידן עדיפא טפי מהאי.	[רבא]									■	◇
א"ל: טפי מהאי מי הוה?										○	
א"ל: אתון איכא עלייכו אימתא דמלכותא, אנן לא תיהוי עלן אימתא דמלכותא.	[רבא]									■	◇
א"ל: אנא מיהא מאי אימתא דמלכותא איכא עלי?										○	
עד דיתבי אתא ההוא פריסתקא דמלכא, א"ל: קום דקבעי לך מלכא.										○	◇
כי נפיק ואזיל, א"ל: עינא דבעי למיחזי לכו בישותא תיפקע										○	◇
א"ל רבא: אמן	[רבא]									○	
פקע עיניה דבר שישך.										○	◇
איבעי ליה למימרא ליה מהאי קרא: (תהלים מה) בנות מלכים ביקרותיך נצבה שגל לימינך בכתם אופיר.	רב פפי:									■	◇
איבעי ליה למימרא ליה מהכא: (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וזולתך יעשה למחכה לו.	רב נחמן בר יצחק									■	◇
שכרו לעשות עמו מלאכה אחרת.										■	<
ואע"ג דלא א"ל לעיתותי ערב?										?	
השוכר את הפועל, ולעיתותי ערב אמר לו העבר חבית של יין נסך ממקום למקום - שכרו מותר	ורמיניה:									■	◇
טעמא דא"ל לעיתותי ערב אין, כולי יומא לא										?	
כי תנן נמי מתניתין - דאמר לעיתותי ערב תנן.	אביי:									!	◇
ל"ק: הא דאמר ליה העבר לי מאה חביות במואה פרוטות, הא דא"ל העבר לי חבית חבית בפרוטה	רבא:									!	◇
השוכר את הפועל, ואמר לו העבר לי מאה חביות במואה פרוטות, ונמצאת חבית של יין נסך ביניהן - שכרו אסור, חבית חבית בפרוטה, ונמצאת חבית של יין נסך ביניהן - שכרו מותר.	והתניא:									■	■
השוכר את החמור להביא עליה יין נסך - שכרו אסור.										■	<
הא תו ל"ל? היינו רישא										?	
סיפא איצטריכא ליה:										!	◇
שכרה לישב עליה, אע"פ שהניח עובד כוכבים לגינו עליה - שכרו מותר.	[סיפא]									■	!
למימרא, דלגין לאו דינא הוא לאותוביה										?	
השוכר את החמור - שוכר מניח עליה כסותו ולגינתו ומזונותיו של אותו הדרך, מכאן ואילך חמר מעכב עליו, חמר מניח עליה שעורים ותבן ומזונותיו של אותו היום, מכאן ואילך שוכר מעכב עליו	ורמיניה:									■	?
נהי דלגין דינא הוא לאותובי, מיהא אי לא מותיב ליה, מי אמרינן ליה: נכי ליה אגרא דלגינתו?	אביי:									!	◇

מימרא-statement **■**
 קושיא-challenge **⚡**
 שאלה-question **^**
 תירוץ-answer **!**
 ראיה-proof **■**
 חולקים-disputants **◆**
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review **◇**
 מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment **<**
 מעשה-story **O**

מקרא-key:

עבודה זרה-השוכר את הפועל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
ה"ד?										^	◇	סה
אי דשכיח למזבן										!		סה
חמר נמי לעכב										?		סה
ואי דלא שכיח למזבן										!		סה
שוכר נמי לא לעכב										?		סה
לא צריכא, דשכיח למיטרה ולמזבן מאונא לאונא, חמר דרכיה למיטרה ולמזבן, שוכר לאו דרכיה למיטרה ולמזבן.	רב פפא:									!	◇	סה
אבוה דרב אחא בריה דרב איקא הוה שפיך להו חמרא לעובדי כוכבים, ואזיל מעבר להו מעברא ויהבו ליה גולפי באגרא, אתו אמרו ליה לאביי											○	סה
כי קא טרח - בהתיירא קא טרח.	א"ל: [אביי]										■	סה:
והא רוצה בקיומו דלא נצטרו זיקן										?		סה:
דמתני בהדיהו										!	◇	סה:
א"נ, דמייתו פריסדקי בהדיהו.										!	◇	סה:
והא קא מעבר להו מעברא, דקא טרח באיסורא										?		סה:
דא"ל למברויא מעיקרא א"נ, דנקיטי ביה קיטרי.										!	◇	סה:
יין נסך שנפל ע"ג ענבים - ידיחן והן מותרות, ואם היו מבוקעות - אסורות.											■	סה:
נפל ע"ג תאנים או על גבי תמרים, אם יש בהן בנותן טעם - אסור.											■	סה:
ומעשה בביתוס בן זונן שהביא גרוגרות בספינה, ונשתברה חבית של יין נסך ונפל על גביהן, ושאל לחכמים והתירום.											○	סה:
זה הכלל: כל שבהנאתו בנותן טעם - אסור, כל שאין בהנאתו בנותן טעם - מותר, כגון חומץ שנפל ע"ג גריסין.											■	סה:
מעשה לסתור?											?	סה:
אם נתון טעם לפגם הוא - מותר, ומעשה נמי בביתוס בן זונן שהיה מביא גרוגרות בספינה, ונשתברה חבית של יין נסך ונפל על גביהן, ובא מעשה לפני חכמים והתירום.	חסורי מיחסרא והכי קתני:									!	◇	סה:
ההוא כרי דחטיי דנפל עליה חביתא דיין נסך, שרייה רבא לזבניה לעובדי כוכבים.	[רבא]										○	סה:
בגד שאבד בו כלאים - ה"ז לא ימכרנה לעובד כוכבים, ולא יעשנה מרדעת לחמור, אבל עושה אותו תכריכין למת מצוה	איתיביה רבה בר ליואי לרבא:										?	סה:
לעובד כוכבים מ"ט לא? דלמא אתי לזבניה לישראל, ה"נ אתי לזבניה לישראל?											?	סה:
הדר שרא למיטחינהו ולמפינהו ולזבניהו לעובדי כוכבים שלא בפני ישראל.	[רבא]										■	סה:
יין נסך שנפל ע"ג ענבים - ידיחן והן מותרות, ואם היו מבוקעות - אסורות	תנן:									?	◇	סה:
מבוקעות אין, שאין מבוקעות לא											?	סה:
שאני חטיי, הואיל ואגב צירייהו כמבוקעות דמיין.	רב פפא:									!	◇	סה:
חמרא עתיקא בענבי - דברי הכל בנותן טעם	[דברי הכל]										■	סה:
חמרא חדתא בענבי - אביי אמר: במשהו	[אביי]										◆	סה:
בנותן טעם	רבא:										◆	סה:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא- <u>key</u> :	

Talmud Navigator

עבודה זרה-השוכר את הפועל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אביי אמר במשהו, בטר טעמא אזלינן, אידי ואידי חד טעמא הוא, דהוה ליה מין במינו, ומין במינו במשהו	[אביי]											10.
ורבא אמר בנותן טעם, בטר שמא אזלינן, והאי שמא לחוד והאי שמא לחוד, וה"ל מין בשאינו מינו, ומין בשאינו מינו בני"ט.	[רבא]											10.
יין נסך שנפל ע"ג ענבים כו'	תנן:											10.
קס"ד חמרא חדתא בענבי, מאי לאו בני"ט												10.
לא, במשהו.												10.
הא מדקתני סיפא, זה הכלל: כל שבהגאתו בנותן טעם - אסור, כל שאין בהגאתו בנותן טעם - מותר	[סיפא]											10.
מכלל דבנותן טעם עסקינן												10.
ואביי?												10.
מתניתין - בחמרא עתיקא בענבי.	[אביי]											10.
חלא דחמרא וחלא דשיכרא, והמירא דחיטי והמירא דשערי - אביי אמר: בנותן טעם, בטר טעמא אזלינן, והאי טעמא לחוד והאי טעמא לחוד, והוה ליה מין בשאינו מינו, ומין בשאינו מינו בנותן טעם	[אביי]											10.
במשהו, בטר שמא אזלינן, והאי חלא מיקרי והאי חלא מיקרי, והאי חמירא מיקרי והאי חמירא מיקרי, וה"ל מין במינו, וכל מין במינו במשהו.	רבא:											10.
מנא אמינא לה דבטר טעמא אזלינן?	אביי:											10.
תבלין ב' וג' שמות והן מין אחד או מין ג' - אסורין ומצטרפין	דתניא:											10.
הכא במיני מתיקה עסקינן, הואיל וראוין למתק בהן את הקדירה	ואמר חזקיה:											10.
אי אמרת בשלמא בטר טעמא אזלינן, כולי חד טעמא הוא, אלא אי אמרת בטר שמא אזלינן, האי שמא לחוד והאי שמא לחוד.												10.
הא מני? ר"מ היא	ורבא אמר לך:											10.
מנין לכל איסורין שבתורה שמצטרפין זה עם זה? שנאמר: (דברים יד) לא תאכל כל תועבה, כל שתיעבתי לך הרי הוא בבל תאכל.	דתניא, רבי יהודה אומר משום רבי מאיר:											10.
חלא לגו חמרא - דברי הכל בנותן טעם	[דברי הכל]											10.
חמרא לגו חלא - אביי אמר: במשהו	[אביי]											10.
בנותן טעם.	רבא:											10.
אביי אמר במשהו, ריחיה חלא וטעמא חמרא - חלא, והוה ליה מין במינו, וכל מין במינו במשהו	[אביי]											10.
רבא אמר בנותן טעם, ריחיה חלא וטעמא חמרא - חמרא, והוה ליה מין בשאינו מינו, וכל מין בשאינו מינו בנותן טעם.	[רבא]											10:
האי בת תיהא, עובד כוכבים בדישראל - ש"ד												10.
ישראל בדעובד כוכבים - אביי אמר: אסור	[אביי]											10.
מותר.	רבא:											10.
אביי אמר אסור, ריחא מילתא היא	[אביי]											10.
רבא אמר מותר, ריחא לאו מילתא היא.	[רבא]											10.
מנא אמינא לה דריחא ולא כלום הוא?	רבא:											10.
תנור שהסיקו בכמון של תרומה ואפה בו את הפת - הפת מותרת, לפי שאין בה טעם כמון אלא ריח כמון.	דתנן:											10.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא- <u>key</u> :	

Talmud Navigator

עבודה זרה-השוכר את הפועל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	סל
מימרא													
ואביי?													סל
שאני התם, דמיקלא איסוריה.	[אביי]												סל
כתנאי:	רב מרי:												סל
הרודה פת חמה ונתנה ע"פ חבית של יין של תרומה - ר"מ אוסר	[רבי מאיר]												סל
מתיר	רבי יהודה:												סל
מתיר בשל חטיין ואוסר בשל שעורים, מפני שהשעורים שואבות	רבי יוסי:												סל
מאי לאו בהא קמיפלגי:													סל
ריחא מילתא היא	דמר סבר: [רבי מאיר]												סל
ריחא ולא כלום הוא	ומר סבר: [רבי יהודה]												סל
לרבא ודאי תנאי היא לאביי מי לימא תנאי היא?													סל
בפת חמה וחבית פתוחה - דברי הכל אסורה, בפת צוננת וחבית מגופה - דברי הכל מותרת, לא נחלקו אלא בפת חמה וחבית מגופה, בפת צוננת וחבית פתוחה, והא דידי נמי כפת חמה וחבית פתוחה דמי.	אמר לך אביי: לאו מי איתמר עלה, אמר רבה בר בר חנה אמר ר"ל:												סל
זה הכלל: כל שבהנאתו בנותן טעם כו'.													סל
הכי הלכתא.	רב יהודה אמר שמואל:												סל
לא שנו אלא שנפל לתוך גריסין רותחין, אבל נפל לתוך גריסין צוננין והרתיחן, נעשה כמי שהשביח ולבסוף פגם ואסור.	ואמר רב יהודה אמר שמואל:												סל
לא שנו אלא שנפל לתוך גריסין רותחין, אבל נפל לתוך גריסין צוננין והרתיחן, נעשה כמי שהשביח ולבסוף פגם ואסור.	וכן כי אתא רבין אמר ר' רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן:												סל
וכך היו עושין בערבי שבתות בצפורי, וקוראין אותם שהליים.	וכן כי אתא רב דימי כו':												סל
נותן טעם לפגם שאמר, לא שיאמר: קדירה זו חסירה מלח, יתירה מלח, חסירה תבלין, יתירה תבלין, אלא כל שאין חסירה כלום ואינה נאכלת מפני זה.	ריש לקיש:												סל
נותן טעם לפגם שאמר, אין אומרין: קדירה זו חסירה מלח, יתירה מלח, חסירה תבלין, יתירה תבלין, אלא השתא מיהא הא פגמה.	איכא דאמרי, אמר ריש לקיש:												סל
כל שטעמו וממשו - אסור ולוקין עליו, וזהו כזית בכדי אכילת פרס, טעמו ולא ממשו - אסור ואין לוקין עליו, ואם ריבה טעם לפגם - מותר.	ר' אבהו אמר רבי יוחנן:												סל
ולימא: אם נתן טעם לפגם - מותר													סל
הא קמשמע לן, דאע"ג דאיכא מילי אחרנייתא דפגמה בהדיה.													סל
והלכתא כלישנא בתרא דריש לקיש.													סל
מדברי כולם נלמד: נותן טעם לפגם - מותר.	רב כהנא:												סל
בשלמא מכולהו לחיי, אלא דר"ל אמרו קאמר, וליה לא סבירא ליה. מכלל דאיכא למ"ד נותן טעם לפגם - אסור?	א"ל אביי:												סל
אין													סל
אחד נותן טעם לפגם ואחד נותן טעם לשבח - אסור, דברי ר"מ	והתניא: [רבי מאיר]												סל
לשבח - אסור, ולפגם - מותר.	רבי שמעון:												סל
מ"ט דר"מ?													סל

disputants-חולקים ◇ central point for summary and review-תזרה < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ! ראיה-proof
מקרא-key:	

עבודה זרה-השוכר את הפועל		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
גמר מגיעולי עובדי כוכבים, גיעולי עובדי כוכבים לאו נותן טעם לפגם הוא? ואסר רחמנא, ה"נ לא שנא.	[רבי מאיר]											◇	סו.
ואידך?		ז											סו.
כדרב הונא בריה דרב חייא	[רבי שמעון]												סו.
לא אסרה תורה אלא קדירה בת יומא, דלא לפגם הוא.	דאמר רב הונא בריה דרב חייא:												סו.
ואידך?		ז											סו.
קדירה בת יומא נמי אי אפשר דלא פגמה פורתא.	[רבי מאיר]												סו.
ור"ש מאי טעמא?											^		סו.
(דברים יד) לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך - כל הראויה לגר קרויה נבילה, שאין ראויה לגר אינה קרויה נבלה.	[רבי שמעון] דתניא:												סו.
ור"מ?		ז											סו.
ההוא למעוטי סרוחה מעיקרא.	[רבי מאיר]												סו.
ור"ש?		ז											סו.
סרוחה מעיקרא לא צריכא מינוטא, עפרא בעלמא הוא.	[רבי שמעון]												סו.
מחלוקת - שהשביח ולבסוף פגם, אבל פגם מעיקרא - דברי הכל מותר.	עולא:											◇	סו.
יין שנפל לתוך עדשים, וחומץ שנפל לתוך גריסין - אסור	איתיביה רב חגא לעולא: [רבנן]	◇											סו.
מתיר	רבי שמעון:	◇											סו.
והא הכא דפגם מעיקרא הוא ופליגי											ז		סו.
חגא לא מידע ידע מאי קאמרי רבנן - תיובתא קא מותיב, הכא במאי עסקינן - כגון שנפל לתוך גריסין צונגין והרתיחם, נעשה כמי שהשביח ולבסוף פגם ואסור.	עולא:												סו.
בפוגם מעיקרא מחלוקת.	רבי יוחנן:											◇	סו.
בפוגם מעיקרא מחלוקת, אבל השביח ולבסוף פגם - דברי הכל אסור, או דלמא בין בוז ובין בוז מחלוקת?	איבעיא להו:											^	סו.
תיקו.													סו.
אפשר איתא להא דר' יוחנן, ולא תניא לה במתניתין? נפק דק ואשכח	רב עמרם:												סו.
שאור של חולין שנפל לתוך העיסה ויש בו כדי להחמיץ והחמיצה, ואח"כ נפל שאור של תרומה או שאור של כלאי הכרם ויש בו כדי להחמיץ - אסור	דתנן: [רבנן]	◇											סו.
מתיר	רבי שמעון:	◇											סו.
והא הכא דפגם מעיקרא הוא ופליגי													סו.
שאני עיסה, הואיל וראויה לחמע בה כמה עיסות אחרות.	רבי זירא:											ז	סו.
שאור של תרומה ושל חולין שנפלו לתוך העיסה, בזה כדי להחמיץ ובוזה כדי להחמיץ, וחיצו - אסור	ת"ש: [רבנן]	◇											סו.
מתיר	רבי שמעון:	◇											סו.
נפל של תרומה תחלה - ד"ה אסור	[דברי הכל]												סו.
נפל של חולין ואח"כ נפל של תרומה או של כלאי הכרם - אסור	[רבנן]	◇											סו.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

עבודה זרה-השוכר את הפועל		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א	
מתיר	רבי שמעון:	◆	■								◇	סה
והא הכא דפגם מעיקרא ופליגי			■								◇	סה
וכי תימא, ה"נ כדרבי זירא			ז								◇	סה
היין שנפל לתוך עדשים, וחומץ שנפל לתוך גריסין - אסור	ת"ש מסיפא: [רבנן]	◆	■								◇	סה:
מתיר	רבי שמעון:	◆	■								◇	סה:
והא ה"נ דפגם מעיקרא ופליגי			■								◇	סה:
וכי תימא, ה"נ כדשני ליה עולא לרבי חגא: כשהשביח ולבסוף פגם			ז								◇	סה:
ומי פליגי כשהשביח ולבסוף פגם?			ז								◇	סה:
נפל של תרומה תחלה - דברי הכל אסור	והא קתני:	ז	■								◇	סה:
אלא לאו ש"מ: בפגם מעיקרא מחלוקת, שמע מינה.			■								◇	סה:
הני תלתא בבי דקתני למה ליה? בשלמא בבא דסיפא קמ"ל: בפגם מעיקרא מחלוקת, מציעתא נמי: השביח ולבסוף פגם - דברי הכל אסור, אלא רישא למה ליה? השתא ומה סיפא דלא קא משבח כלל אסרי רבנן, רישא דקא משבח מיבעיא?			ז								◇	סה:
רישא לר"ש אצטרין, והכי קאמרי ליה רבנן לר"ש: עיסה זו ראויה להחמיץ בשתי שעות, מי גרם לה שתחמיץ בשעה אחת? איסור.	אביי:	!									◇	סה:
ור' שמעון?		ז									◇	סה:
כשהשביחו - שניהם השביחו, כשפגמו - שניהם פגמו.	[רבי שמעון]	!									◇	סה:
לר"ש, ליצטרף היתר ואיסור בהדי הדדי וליתסך		ז									◇	סה:
ר"ש לטעמיה		!									◇	סה:
אפי' איסור ואיסור נמי לא מיצטרפי	דאמר: [רבי שמעון]	!	■								◇	סה:
הערלה וכלאי הכרם מצטרפין	דתנן: [רבנן]	!	◆	■							◇	סה:
אין מצטרפין.	רבי שמעון:	!	◆	■							◇	סה:
ההוא עכברא דנפל לחביתא דשיכרא											○	סה:
אסריה רב לההוא שיכרא	[רב]										■	סה:
נימא קסבר: נט"ל אסור	אמרוה רבנן קמיה דרב ששת:										ז	סה:
בעלמא סבר רב: נט"ל מותר, והכא חידוש הוא, דהא מימאס מאיס ובדילי אינשי מיניה ואפילו הכי אסריה רחמנא, הלכך נט"ל נמי אסור.	אמר להו רב ששת:										!	סה:
אלא מעתה, ליטמא לח ויבש	רבנן לרב ששת:										ז	סה:
מטמאין לחים ואין מטמאין יבשים	אלמה תנן:										ז	סה:
ולטעמיד, שכבת זרע טמא לח ויבש											!	סה:
מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין	אלמה תנן:										!	סה:
אלא מאי אית לך למימר? שכבת זרע אמר רחמנא - בראויה להזריע, ה"נ כמותם אמר רחמנא - כעין מותם.											!	סה:

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof	✦ מקרא-key ✦ עבודה זרה-השוכר את הפועל ✦ מימרא
---	---

Talmud Navigator

עבודה זרה-השוכר את הפועל		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא		מאן דאמר											
ומי מאיס? והלא עולה על שלחן של מלכים	מתקוף לה רב שימי מנהרדעא:									;		◇	סח:
לא קשיא: הא בדברא, הא בדמתא.	רב שימי מנהרדעא:									!		◇	סח:
הלכתא: נותן טעם לפגם - מותר ועכברא בשיכרא לא ידענא מאי טעמא דרב, אי משום דקסבר: נותן טעם לפגם - אסור, ולית הלכתא כוותיה, אי משום דקסבר: נותן טעם לפגם - מותר, ועכברא בשיכרא אשבוחי משבח.	רבא:										■	◇	סח:
נפל לגו חלא, מאי?	איבעיא להו:									^		◇	סט.
הוה עובדא בי רב כהנא, ואסר רב כהנא.	רב הילל לרב אשי: [רב כהנא]									!			סט.
ההוא אימרטוטי אימרטט.	א"ל: [רב אשי]									;			סט.
רבינא סבר לשעורי במאה וחד, אמר: לא גרע מתרומה	[רבינא]									!		◇	סט.
תרומה עולה באחד ומאה	דתנן:									!			סט.
דלמא כתבלין של תרומה בקדירה דמי, דלא בטיל טעמייהו.	רב תחליפא בר גיזא לרבינא:									;			סט.
רב אחאי שיער בחלא בחמשין.	[רב אחאי]									!		◇	סט.
רב שמואל בריה דרב איקא שיער בשיכרא בשיתין.	[רב שמואל בריה דרב איקא]									!		◇	סט.
והלכתא: אידי ואידי בשיתין, וכן כל איסורין שבתורה.										■		◇	סט.